

Jeg har nu hørt de ærede Forslagsstillere begrundet det Forslag, der her er stillet under Nr. 1, som om dette Forslag i det Væsentlige var det samme som det, jeg saaledes tillod mig at stille forrige Gang; men jeg kan kun beklage, at deres Begrundelse ikke staar i selve Forslaget, thi saa kunde det maasse siges, at Forslaget havde dette Indhold, men uden at den er optaget i Forslaget, kan jeg rigtig nok ikke se rettere, end at Forslaget indeholder aldeles det Modsatte af det, de sige, der ligger deri. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Forslag i Virkeligheden indeholder et ligefremt Forbud imod, at Præsten maa modtage Nogetsomhelst for sin Embedsgjerning, og kun hvis man ellers vil give ham Noget, f. Ex. fordi han er en behagelig Selskabsmand eller saadant Noget, har man Lov dertil; men som Præst, som Embedsmand har han ikke Lov til at modtage Noget af sin Menighed. (Th. Nielsen: So, for sin Virksomhed i dens Helhed!) Nei, hverken for sin Virksomhed i dens Helhed eller for sin Virksomhed i dens enkelte Dele, thi der staar, at for de og de Ting maa han Intet modtage og heller ikke for „sine øvrige Embedsforretninger“, og hvorledes træder en Præst som saadan i Forhold til sin Menighed uden igjennem sine Embedsforretninger? Naar han ikke maa modtage Noget for sin Embedsgjerning, maa han altsaa ikke modtage Noget som Embedsmand, og saa kan den Bemærkning, man har tilføjet i det andet Stykke, kun sige, at han for sit jesskabelige Liv kan have Lov til at modtage Noget. Men det er ikke dette, jeg tillod mig at foreslaa forrige Gang, og som jeg syntes, at selv de, der ikke stemte for det, der blev vedtaget, dog dengang vilde have stemt for. Derfor kan jeg heller ikke se, at det ved dette Forslag er blevet muligt, at Valgmenighederne for Fremtiden kunne bestaa, eller at der ikke derved skulde lægges ganske betydelige Hindringer i veien for Sognebaandsløsningen. Hverken Sognebaandsløsere eller Valgmenigheder ere undtagne fra disse Bestemmelser, her staa, og

disse maa altsaa gjælde for dem. Havde de ærede Medlemmer sat ind i Loven, at Sognebaandsløsere og Valgmenigheder ikke skulde indbefattes under den, saa vilde det været en anden Sag, om det end maatte se lidt underligt ud at gjøre Undtagelse for disses Bedkommende; men naar de ikke ere undtagne, da gjælder Forbudet ogsaa for dem. Og det bliver end mere klart, naar man ser paa det Vædringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen) m. Fl. til § 19, hvor han siger, at Skolelæreren maa ikke for Fremtiden, naar Afløsning har fundet Sted, modtage nogensomhelst Gave, Penge eller Naturalier for de ham paahvilende kirkelige Forretninger. Nu vide vi jo, at de kirkelige Forretninger, som paahvile en Skolelærer, ere saadanne, som forlanges af Sognemedlemmer; men naar man kommer fra et andet Sogn og forlanger en kirkelig Handling udført ved dette Sogns Præst, er det et Spørgsmaal, om det da paahviler Skolelæreren at deltage deri; thi vel er det ved Sognebaandsløsningsloven nu gjort muligt, at man kan forlange det, men der er tillige en kongelig Anordning, som gaar i en noget anden Retning, og der kunde da opstaa Spørgsmaal om, hvorvidt Skolelæreren herefter kan modtage Vederlag af Sognebaandsløsere fra et andet Sogn, som vilde bruge hans Tjeneste. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at dette Forslag er aldeles forskjelligt fra det, som jeg tillod mig at stille, og derimod i Virkeligheden er det samme, som det ærede Medlem for Svendborg (S. A. Hansen) stillede om, at i det Hele al Offring og Gave til Præsten skulde for Fremtiden være forbudt. Derfor maa jeg nødvendigvis stemme imod dette Forslag. Nu er der jo idag anført en hel Del Grunde for det, hvorledes Offringen i Kirken var forargelig for Folk, hvorledes det var en gammel Vane, som man maatte se at udrydde, og som ikke kunde udryddes paa anden Maade, og saa fremdeles. Jeg kan ikke se Andet, end at det er at gaa ud fra, at den Befolkning, vi give Love for,